

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o.s., I.Č. 693 47 760**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: TROJA REAL a.s., se sídlem Bítovská 1227/60, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. S-MHMP-903543/2011/OOP-V-541/R-131/Pp, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2013, č. j. 11 A 59/2012 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** V řízení o kasační stížnosti **je** osoba zúčastněná na řízení **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Ondřeje Tošnera.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 8, odboru životního prostředí, (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2011, č. j. MCP8059667/2011 bylo uděleno společnosti TROJA REAL a. s. (dále „stěžovatel“) povolení ke kácení dřevin podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále „zákon o ochraně přírody a krajiny“) a uložena povinnost k náhradní výsadbě s následnou péčí o dřeviny po dobu tří let podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání žalobce. O žalobcově odvolání bylo rozhodnuto žalovaným dne 23. 2. 2012, pod sp. zn. S-MHMP-903543/2011/OOP-V-541/R-131/Pp tak, že výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl změněn a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). V žalobě namítal, že kácení dřevin bylo povoleno, aniž by byly splněny podmínky předpokládané § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalobce namítal, že pro stavbu „Bytové domy Písečná“, kvůli níž byla podána žádost o povolení ke kácení, není

vydáno stavební povolení ani územní rozhodnutí a odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84. Podle žalobce k povolení kácení nestačí pouze deklarovat záměr provést stavbu. Závažný důvod pro kácení nebyl podle názoru žalobce ve správním řízení řádně zjišťován a prokazován. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo též podle názoru žalobce vnitřně rozporné, neboť na jednu stranu potvrdilo estetický a funkční význam dřevin a na druhou stranu kácení povolilo, aniž by byl k němu dán závažný důvod.

Městský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.760 Kč.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84), podle níž disponuje správní orgán při rozhodování podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny správním uvážením, které je však limitováno tím, že pro povolení kácení musí existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam dřevin na jedné straně a závažnost důvodů pro jejich pokácení na druhé straně dostatečně zhodnotil.

Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal převážně odkazy na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na podanou žádost o povolení kácení a na projektovou dokumentaci stavby. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně nevážil u dřevin jejich funkční a estetický význam na straně jedné a důvody pro jejich kácení na straně druhé. Tato úvaha v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v dovolacím rozhodnutí zcela chybí. Rozhodnutí o povolení kácení obsahuje vnitřní rozpor v tom smyslu, že na jedné straně v zásadě potvrzuje estetický a funkční význam předmětných dřevin, na druhou stranu jejich kácení povoluje, aniž by se vypořádalo s tím, zda je dán závažný důvod pro jejich kácení. Kácení dřevin tedy bylo povoleno, aniž byly splněny zákonné podmínky.

Městský soud rovněž konstatoval, že přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného nepřispívá ani polemika žalovaného s odvolatelem ohledně vztahu rozhodnutí o povolení kácení dřevin a rozhodnutí stavebního úřadu o umístění, případně povolení stavby samotné. Městský soud odkázal na názor vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 20/2008 84, podle něhož závažný důvod pro pokácení dřevin spočívající v plánované výstavbě může být dán teprve v okamžiku, kdy nabude právní moci rozhodnutí o umístění stavby. Městský soud s ohledem na tuto judikaturu rovněž připomenul, že estetický a funkční význam dřevin nesmí být posuzován samostatně a nemůže být snižován na pouhé kritérium pro určení rozsahu náhradní výsadby. Estetický a funkční význam dřevin musí správní orgány zkoumat ve vztahu k důvodům pro pokácení dřevin a jejich závažnosti.

Městský soud rovněž uvedl, že považuje za nesprávnou určitou absolutizaci vlastnického práva a vůle vlastníka (stavebníka), jehož záměr výstavby bytových domů zřejmě považoval na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný za jeden ze zásadních důvodů pro pokácení dřevin. Městský soud připomněl ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), z něhož dovodil, že správní orgány rozhodující na úseku ochrany přírody a krajiny jsou povinny především střežit veřejný zájem na ochraně životního prostředí a vyvažovat zájmy vlastníků, které mohou být protichůdné k veřejnému zájmu. Výstavbu bytových domů nelze podle názoru městského soudu považovat bez dalšího za veřejný zájem, neboť existence takového veřejného zájmu nebyla ve správním řízení tvrzena ani prokázána.

pokračování

Městský soud rovněž připomněl, že podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví zavazuje a jeho výkon nesmí nad míru stanovenou zákonem poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí. V projednávané věci se omezení vlastnického práva projevuje právě v tom, že vlastník pozemku může pokácet stromy na tomto pozemku rostoucí pouze s povolením orgánu ochrany přírody, který musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem vlastníka na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování. Správní orgán přitom váží estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatel rozsudek městského soudu v celém rozsahu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí úvaha o vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin ve vztahu k důvodům kácení, přestože tuto úvahu lze nalézt na str. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Naopak městský soud podle názoru stěžovatele dostatečně neosvětlil, v čem nedostatečnost úvahy správního orgánu I. stupně spočívá. Rozhodnutí soudu je tedy podle stěžovatele zároveň nepřezkoumatelné.

Stěžovatel polemizuje se závěrem městského soudu, že závažný důvod k pokácení dřevin nemůže být u stavebního záměru dán, pokud nebylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatel upozorňuje na to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 - 84, z něhož městský soud vycházel, byl vydán v případě se specifickými skutkovými okolnostmi, jež městský soud nezohlednil. Názor, z něhož vycházel městský soud, byl podle stěžovatele vyřčen pouze „na okraj“ (nejednalo se o závazný právní názor), neboť skutečným důvodem vyhovění kasační stížnosti byla nepřezkoumatelnost správního uvážení, a také bylo třeba změnit územní plán, což je proces dlouhodobý s nejistým výsledkem. V případě stěžovatele není nutná změna územního plánu a stěžovatel je účastníkem územního řízení o umístění stavby na předmětných pozemcích. Stěžovatel rovněž namítá, že sám Nejvyšší správní soud v odůvodnění citovaného rozsudku připouští variantu, že zahájení kácení dřevin mělo být vázáno na právní moc stavebního povolení.

Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že rozhodnutí o povolení kácení bylo vázáno podmínkou právní moci rozhodnutí o udělení stavebního povolení, proto nemohlo dojít k žalobcem tvrzenému ohrožení veřejného zájmu bezodkladným zbytečným pokácením dřevin. Podle názoru stěžovatele rovněž městský soud nepřipustně zasáhl do správního uvážení správního orgánu tím, že v napadeném rozsudku tvrdí, že závažným důvodem ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nemůže být záměr stavebníka, dokud nebylo rozhodnuto o umístění stavby. Soud nemá pravomoc zasahovat do správního uvážení správního orgánu tím, že bude předurčovat obsah tohoto uvážení. Stěžovatel považuje tento závěr městského soudu zároveň za nepřezkoumatelný, neboť soud nevysvětlil, na základě jaké úvahy se přiklonil k aplikaci citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Za lichou a účelovou považuje stěžovatel námitku žalobce na str. 6 žaloby, že vydáním povolení ke kácení před vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby by bylo možné obejít § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že dřeviny budou pokáceny a od stavebního záměru bude poté upuštěno.

Stěžovatel poukazuje také na sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 12. 2009, č. j. 90779/ENV/09, podle něhož je povolení ke kácení nutnou podmínkou k vydání územního rozhodnutí. (Uvedené sdělení je citováno rozhodnutím správního orgánu I. stupně na str. 4.)

Skutečnost, že existují různé výklady ohledně pořadí územního rozhodnutí a povolení ke kácení, nemůže jít k tíži stěžovatele.

Stěžovatel má za to, že byly naplněny všechny podmínky pro aplikaci § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Funkční a estetický význam dřevin byl vyhodnocen ve vztahu k závažnému důvodu, spočívajícímu ve stavebním záměru stěžovatele jako vlastníka pozemku, kterému byla nakonec dána přednost před veřejným zájmem na ochraně dotčených dřevin. Ve skutečnosti pak veřejný zájem nemohl být upozaděn, neboť byla zároveň uložena povinnost náhradní výsadby a následné péče, která svým rozsahem podstatně překračuje množství pokácených dřevin. Stěžovatel nevidí důvod, proč by stavební záměr stěžovatele nemohl být závažným důvodem podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel je toho názoru, že je na jeho svobodné vůli, zda podá nejprve žádost o povolení ke kácení a poté vydanému povolení ke kácení přizpůsobí žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Pokud by pak z rozhodnutí o umístění stavby vyplynula potřeba pokácet jiné dřeviny, bylo by na stěžovateli, aby si požádal o nové povolení ke kácení těchto dřevin.

Stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný závěr městského soudu, že správní orgány obou instancí nepřihlédly k veřejnému zájmu, k čemuž jsou povinny podle správního řádu. Tato výtka nereflexuje obsah správních rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bere veřejný zájem v potaz na str. 4 a 5 rozhodnutí a rovněž v rozsahu a kvalitě uložené náhradní výsadby. Ve výsledku tak nemůže být veřejný zájem dotčen a není tak zjevné, jak k tomuto závěru městský soud dospěl.

Podle názoru stěžovatele je též nepřezkoumatelný závěr soudu o absolutizaci vlastnického práva a vůle vlastníka. Městský soud nevysvětlil, v čem tuto absolutizaci spatřuje. Podle názoru stěžovatele je nepochybné, že výkon vlastnického práva, který lze obecně považovat za závažný důvod ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ještě nic nevypovídá o absolutizaci vlastnického práva. Podle stěžovatele správní orgán I. instance zvažil jednotlivé funkce dřevin ve vztahu k určitému závažnému důvodu. Z odůvodnění rozsudku městského soudu není patrné, proč v daném případě nemělo jít o vyvážení soukromého zájmu (výkon vlastnického práva) a zájmu veřejného (ochrana přírody).

Další pochybení způsobující nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel v závěru soudu ohledně ust. § 2 odst. 4 správního řádu, že výstavbu bytových domů nelze bez dalšího posuzovat jako veřejný zájem, neboť existence veřejného zájmu nebyla ve správním řízení tvrzena ani prokázána. Podle názoru stěžovatele nemá být předmětem řízení o povolení kácení dřevin otázka, zda je daná stavba v souladu s veřejným zájmem. Kategorie veřejného zájmu se vztahuje toliko na dané dřeviny a na otázku, zda veřejnému zájmu neodporuje tyto dřeviny pokácet.

Stěžovatel dále namítá, že v řízení před městským soudem bylo nesprávně rozhodnuto bez jednání, a to na základě výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel má za to, že výzva podle § 51 s. ř. s. měla být doručena také jemu jakožto osobě zúčastněné na řízení. Nesprávným postupem soudu byla podle stěžovatele dotčena zásada ústnosti řízení vyplývající z čl. 96 odst. 2 Ústavy. Další procesní pochybení městského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že se městský soud nezabýval otázkou aktivní legitimace žalobce, který je občanským sdružením. Na str. 4 rozsudku sice soud konstatoval, že se žalobce do správního řízení přihlásil na základě generální žádosti ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a následně přihlášky podané v zákonné lhůtě, avšak nijak materiálně nezkoumal, zda podmínky jeho účasti ve správním řízení byly splněny.

Stěžovatel se také vyjadřuje k úloze žalobce v řízení. Přitom poukazuje na skutečnost, že žalobce v řízení zastupuje stejný zástupce, který zastupuje též paní K. B. (majitelku bytu v sousedním domě), která podala námítky v řízení o umístění stavby (to stěžovatel dokládá kopii

pokračování

uvedených námitek.). Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že zástupce žalobce zneužívá s využitím žalobce svých procesních práv nad zákonný rámec v rozporu s účelem účasti občanských sdružení, kterými je ochrana veřejných zájmů na ochraně přírody v konkurenci jiných veřejných či soukromých zájmů (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 2/2011 – 52, publikovaný pod č. 2393/2011 Sb. NSS). Tento fakt je podle stěžovatele v kontrastu s úvahou městského soudu o absolutizaci vlastnických práv. Městský soud podle stěžovatele přiznal nezákonným obstrukcím žalobce svým rozsudkem ochranu.

Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 18. 9. 2013, v němž uvedl, že se s obsahem kasační stížnosti ztotožňuje. Zároveň zdůrazňuje, že správní soudy v právně obdobné problematice jako je povolování kácení dřevin, konkrétně udělování výjimek ze zákazů zvláště chráněných rostlin a živočichů podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, judikují, že tyto výjimky mají být uděleny před vydáním územního rozhodnutí (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 37/2005 – 154). Tato rozhodnutí mají podle žalovaného stejnou podstatu, přesto je na ně nahlíženo správními soudy rozdílně. Správní orgán se odsunutím povolení ke kácení dřevin až na dobu po právní moci rozhodnutí o umístění stavby dostává do těžko řešitelné situace. Na jedné straně je povinen hájit zájem na ochraně dřevin, na druhé straně je tlačěn investorem s vydaným územním rozhodnutím a argumenty týkajícími se právní jistoty či kontinuity stanovisek dotčeného orgánu.

Také žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 18. 12. 2013. Považuje za zcela správný závěr soudu, že v rozhodnutích správních orgánů nedošlo ke zvážení funkčního a estetického významu dřevin na straně jedné a důvodů pro jejich kácení na straně druhé. Závěr soudu je tedy správný.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně řeší pouze náhradní výsadbu, která však není důvodem ke kácení, je až jeho následkem. Správní orgán I. stupně uvádí, že individuální zájem žadatele převažuje nad zájmem veřejným, aniž by však bylo zjevné, jak k tomuto závěru dospěl. Tyto úvahy se nenacházejí na str. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný bez dalšího konstatoval, že samotný záměr realizace navrhované stavby je závažným důvodem pro povolení kácení, aniž by bylo vysvětleno, jak k tomuto závěru dospěl. Žalovaný tím navíc přiznává, že takovou úvahu ani neprovedl, neboť záměr realizace stavby považuje automaticky za závažný důvod pro kácení. Tento přístup by vedl k „vyprázdnění“ rozhodnutí o povolení kácení dřevin – stalo by se pouhou formalitou. Estetický a funkční význam dřevin je potvrzen samotným rozhodnutím správního orgánu I. stupně, kde je uvedeno, že „*dřeviny mají své stanoviště v poměrné blízkosti frekventované komunikace a plní tak především izolační funkce, vytvářejí ochranu před nepříznivými účinky výfukových plynů, prachu a dále tvoří optickou bariéru oddělující stávající objekty*“. Žalobce upozorňuje, že v daném případě se jedná o sídliště s bytovými domy, kde jakákoliv zeleň vyvažuje hmotu a objem panelových bytových domů a plní nezastupitelné funkce sídelní zeleně. Přitom bylo povoleno nejen kácení 4 stromů, ale také kácení celkem 1380 m² keřových porostů, tedy značný a pro místo citelný rozsah.

Ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 20/2008 se jednalo o případ obdobný projednávané věci (o povolení ke kácení zeleně bylo požádáno před tím, než byla stavba umístěna). Soulad stavby s územním plánem se v rámci povolení ke kácení nezkontroluje, proto je tato skutečnost nepodstatná. Podstatné je pouze, zda stavba byla umístěna či nikoliv. Žalobce navíc upozorňuje, že ani stavba stěžovatele není v souladu s územním plánem, jak vyplývá z námitek proti umístění stavby. Žalobce nesouhlasí rovněž

s tvrzením stěžovatele, že městským soudem použitý závěr byl v rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 4 As 20/2008 vyřčen pouze „na okraj“ a upozorňuje, že se jedná o právní větu rozsudku publikovanou ve Sbírce NSS. Není relevantní, zda je povolení ke kácení vázáno na právní moc rozhodnutí o umístění stavby. Jde o to, zda byly prokázány závažné důvody ke kácení, které jsou podmínkou pro vydání povolení. Tuto podmínku nelze nahradit tím, že kácení dřevin bude vázáno na to, že závažné důvody pro povolení nastanou v budoucnu, což může být i za několik let, v době kdy se mohou navíc podstatně změnit podmínky pro povolení. Proto nelze vydávat povolení ke kácení ještě dříve, než bylo rozhodnuto o umístění stavby. Kdyby byl pouhý stavební záměr automaticky důvodem pro povolení kácení, mohlo by být dosaženo povolení pro pokácení jakékoliv dřeviny, byť by nebylo jisté, zda je tento záměr reálný.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je navíc vnitřně rozporné, neboť na jedné straně potvrzuje funkční a estetický význam dřevin, na druhou stranu však kácení povoluje, i když není dán závažný důvod pro jejich kácení. Žalobce dále připomenul, že žalovaný v zásadě ani nepovažoval (v rozporu s § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny) za nutné uvést úvahy ohledně závažného důvodu pro povolení kácení a poměření funkčního a estetického významu dřevin vůči tomuto závažnému důvodu, neboť zcela nesprávně považoval záměr stavebníka bez dalšího za důvod pro povolení kácení. Závěr, že nebyl prokázán veřejný zájem, je pravdivé.

Žalobce dále uvedl, že z § 51 s. ř. s. vyplývá, že rozhodnutí bez nařízení jednání je možné učinit při souhlasu účastníků řízení (žalobce a žalovaného). Je tedy zřejmé, že souhlas osoby zúčastněné na řízení není třeba. Stěžovateli bylo navíc známo, že je vedeno řízení před městským soudem. Chtěl-li, aby bylo nařízeno jednání, mohl to soudu sdělit.

Žalobce nespatřuje obstrukci v tom, že se na zájmu ochrany přírody a krajiny shoduje s obyvateli dané lokality. Toto je naopak v souladu s čl. 3 písm. d) a f) stanov žalobce, které žalobce soudu předložil. Žalobce navíc považuje za zcela logické, že se snaží, jako sdružení s hlavním cílem ochrany přírody, zabránit úbytku zeleně v městské struktuře (sídlíšti), kde je naopak žádoucí její zachování minimálně ve stávajícím rozsahu. Skutečnost, že žalobce a dotčenou osobu v územním řízení zastupuje stejný zástupce, není relevantní.

Žalobce navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a požaduje, aby soud uložil osobě zúčastněné na řízení zaplatit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval předně z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

Zdejší soud ze systematického hlediska nejprve posoudil namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro vady řízení, neboť pokud by byl rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit a nemohl by se zabývat věcnými námitkami v kasační stížnosti.

Stěžovatel namítal vady řízení před městským soudem. První vadu spatřoval v tom, že nebylo nařízeno ve věci jednání. Podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. „soud může rozhodnout o věci samé bez nařízení jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí“. Dále z toho ustanovení

pokračování

vyplývá také, že se má za to, že tento souhlas je udělen tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž o tom musí být v této výzvě poučen. Podle ust. § 33 odst. 1 s. ř. s. platí, že „Účastníky jsou navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon; odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon.“ Zákon i dále odlišuje účastníky řízení a osoby zúčastněné na řízení. Např. ust. § 34 odst. 1 s. ř. s. obsahuje samostatnou definici osoby zúčastněné na řízení, § 34 odst. 3 s. ř. s. upravuje procesní práva osoby zúčastněné na řízení, zatímco procesní práva a povinnosti účastníků řízení upravuje § 36 s. ř. s., a § 37 je nazván „Úkony účastníků a osob zúčastněných na řízení“. Z toho lze dovodit, že soudní řád správní rozlišuje účastníky řízení (v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu žalobce a žalovaného) a osoby zúčastněné na řízení. Osoby zúčastněné na řízení požívají, v porovnání s účastníky řízení, v určitém rozsahu odlišná práva v řízení před správním soudem. Jestliže § 51 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že lze rozhodnout bez nařízení jednání, pokud s tím souhlasí účastníci řízení, rozhodně z toho nevyplývá, že je třeba takový souhlas vyžadovat také od osoby zúčastněné na řízení. Městský soud nepochybil, pokud k rozhodování bez nařízení jednání nevyžadoval souhlas stěžovatele, který vystupoval v pozici osoby zúčastněné na řízení. Kromě toho je třeba připomenout, že se jedná o okolnost bezvýznamnou z hlediska vlivu na věcnou správnost rozsudku městského soudu, a to za situace, kdy veškerá argumentace stěžovatele byla náležitě zohledněna a vypořádána.

Stěžovatel dále namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval otázkou aktivní legitimace žalobce. Městský soud však v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že na základě generální žádosti podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny oznámil Úřad městské části Praha 8 zahájení správního řízení občanským sdružením, mimo jiné též žalobci. Žalobce se v zákonné lhůtě přihlásil dne 19. 5. 2011 k účasti ve správním řízení a získal tak postavení účastníka řízení. Ze správního spisu vyplývá, že tato zjištění městského soudu odpovídají obsahu správního spisu. Přitom podle ust. § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody ve znění účinném v době podání žalobcova oznámení o účasti ve správním řízení a krajiny se stane účastníkem řízení občanské sdružení tehdy, pokud do osmi dnů od oznámení ze strany správního orgánu o zahájení řízení oznámí svou účast ve správním řízení. Odůvodnění rozsudku městského soudu tedy obsahuje (stručně) zdůvodnění aktivní legitimace žalobce.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje úvaha o vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin ve vztahu k důvodům kácení. Z tohoto správního rozhodnutí totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně považoval bez dalšího za důležitý důvod k pokácení předmětných dřevin zamýšlenou stavbu stěžovatele, aniž by jakkoliv vyhodnotil či zdůvodnil závažnost tohoto důvodu pro kácení dřevin. Z citovaného rozsudku č. j. 4 As 20/2008 – 84, vyplývá, že „[o]rgán ochrany přírody musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování. Správní orgán přitom zvažuje estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé, aby mohl rozhodnout, zda pokácení dřevin povolí (§ 8 odst. 1 zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny).“ V projednávané věci skutečně žádná úvaha hodnotící závažnost důvodu kácení dřevin (plánovaná výstavba bytových domů stěžovatelem) nebyla v rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsažena a ani žalovaný ve svém rozhodnutí tento nedostatek odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodstranil. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice obsahovalo vyhodnocení funkčního významu dřevin, ale pouze v souvislosti s uložením povinnosti k náhradní výsadbě. Zdejší soud tedy nepovažuje rozsudek městského soudu v tomto ohledu za nepřezkoumatelný, jak rovněž stěžovatel namítal.

Na tomto závěru nic nemění ani fakt, že správní orgán I. stupně uložil stěžovateli povinnost náhradní výsadby a v této souvislosti hodnotil též veřejný zájem na zachování funkce dřevin. Povinnost k náhradní výsadbě je samostatnou povinností žadatele o povolení ke kácení dřevin, kterou orgán ochrany přírody může uložit za účelem kompenzace ekologické újmy (srov.

§ 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Uložení této povinnosti, resp. hodnocení zákonných předpokladů pro její uložení, tedy nemůže nahradit ve správním řízení úvahu správního orgánu, v jejímž rámci má být poměřen veřejný zájem na zachování dřevin se závažností důvodu pro jejich kácení. Zároveň je třeba zdůraznit, že jde o povinnost, která je (jak správně zdůraznil žalobce) ukládána až „následně“, tedy poté, co správní orgán vyhodnotí, že jsou dány podmínky pro udělení povolení ke kácení dřevin (právě na základě poměření veřejného zájmu na zachování dřevin a závažnosti důvodů pro jejich pokácení, k němuž v projednávané věci nedošlo). Nejvyšší správní soud přitom již v citovaném rozsudku č. j. 4 As 20/2008 – 84, uvedl, že *„[s]těžovateli lze dále přisvědčit, že estetický a funkční význam dřevin nesmí být posuzován samostatně a nemůže být snižován na pouhé kritérium pro určení rozsahu náhradní výsadby“*.

Veřejný zájem tedy může být dotčen v projednávané věci především právě vydáním samotného povolení ke kácení dřevin. Městský soud na str. 6 odůvodnění dospěl k závěru, že správní orgány obou instancí jsou povinny střežit veřejný zájem a vyvážit jej se zájmy vlastníků, které mohou být protichůdné, přičemž výstavbu bytových domů nelze bez dalšího považovat za veřejný zájem, neboť existence takového veřejného zájmu nebyla ve správním řízení tvrzena ani prokázána. Z kontextu odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že tato výtka směřuje právě k nedostatečnému zdůvodnění správních orgánů ohledně vyvážení veřejného zájmu na zachování předmětných dřevin ve vztahu k závažnosti důvodu pro jejich odstranění. (Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že kategorie veřejného zájmu se vztahuje na otázku, zda je ve veřejném zájmu dřeviny v konkrétním místě ponechat nebo je pokácet.). Nejvyšší správní soud s těmito závěry souhlasí a nepovažuje rozsudek městského soudu v této části za nepřezkoumatelný.

Závěr o určité absolutizaci vlastnického práva městský soud spojil s konkrétním odkazem na str. 5 rozhodnutí žalovaného a uvedl, že z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval za jeden z vážných důvodů k pokácení dřevin záměr stěžovatele k výstavbě bytových domů. Na tomto místě ovšem žalovaný polemizuje s tvrzením žalobce, že nelze povolit kácení dřívě, než bude vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z kontextu odůvodnění městského soudu zjevné, že jde o chybu v psaní, neboť hodnocení závažného důvodu pro kácení provedl žalovaný pouze na str. 4 rozhodnutí. Zde žalovaný uvedl: *„S argumentací odvolatele, že ke kácení předmětných dřevin nejsou dány závažné důvody, nelze souhlasit. Orgán prvního stupně povolil kácení po náležitém vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin a z důležitého důvodu, kterým je výše uvedená stavba, která je s předmětnými dřevinami v kolizi. Důvod je náležitě vymezen v žádosti o povolení kácení a orgán prvního stupně měl rovněž k dispozici projektovou dokumentaci stavby, takže rozhodoval ve věci s dostatečnou znalostí věci. Obecně z ustanovení § 8 odst. 1 zákona vyplývá, že i když jsou sbledány dřeviny významnými, nijak to nebrání tomu, aby bylo ze závažných důvodů povoleno jejich pokácení.“* V odůvodnění rozsudku se městský soud zabýval čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a dospěl k závěru, že v projednávané věci se omezení vlastnického práva projevuje právě v tom, že vlastník pozemku může pokácet stromy na tomto pozemku rostoucí pouze s povolením orgánu ochrany přírody. Správní orgán však musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem vlastníka na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování. Správní orgán přitom váží estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé.

Podle názoru zdejšího soudu je tedy zjevné, že žalovaný spatřoval bez dalšího důležitý důvod k pokácení dřevin již pouze v samotném záměru vlastníka pozemku (žadatele) provést na pozemku výstavbu bytových domů, aniž by byl tento záměr vlastníka hodnocen z hlediska, zda jeho závažnost jako důvodu pro kácení převažuje nad veřejným zájmem na zachování dřevin (z hlediska jejich funkčního a estetického významu). Z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu dostatečně jasně vyplývá, že městským soudem vytýkaná absolutizace vlastnického práva se vztahuje právě k tomuto nedostatečnému zdůvodnění rozhodnutí žalovaného, resp. nedostatečnému vyhodnocení střetu veřejného zájmu

pokračování

na zachování dřevin a soukromého zájmu vlastníka na pokácení dřevin. Ani námitku nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností tak neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

K námitce stěžovatele, že městský soud dostatečně nevysvětlil, proč se přiklonil k aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84, Nejvyšší správní soud uvádí, že v odůvodnění rozsudku městského soudu je srozumitelně uvedeno, že městský soud aplikoval tuto judikaturu proto, že jí byla řešena obdobná právní otázka, jako nastala v projednávané věci. Jednalo se o otázku, zda může být závažným důvodem pro pokácení dřevin plánovaná výstavba za situace, kdy ještě nebylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Ani v této části tedy není rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

V citovaném rozsudku č. j. 4 As 20/2008 - 84, dospěl zdejší soud k závěru, že „[z]ávažný důvod pro pokácení dřevin spočívající v plánované výstavbě může být dán teprve v okamžiku, kdy nabude právní moci územní rozhodnutí o umístění této stavby (§ 79 stavebního zákona z roku 2006), v němž se jednoznačně vymezí rozsah a situování stavby, a bude tak poprvé najisto postaveno, které dřeviny by při realizaci stavby musely být pokáceny.“ Stěžovatel poukazuje na skutkové odlišnosti nyní posuzované věci a věci rozhodnuté v právě citovaném rozsudku, z něhož vyplývá, že Nejvyšší správní soud tehdy nejudikoval pouze předčasnost závěru o existenci závažného důvodu pro pokácení dřevin za situace, kdy nebyla schválena pro výstavbu potřebná změna územního plánu. Zároveň totiž v tomto rozhodnutí uvedl: „Prováděná změna územního plánu i následné řízení o umístění stavby mohou podle názoru Nejvyššího správního soudu podstatně ovlivnit či pozměnit předpoklady, ze kterých správní orgány při vydání rozhodnutí o povolení pokácení dřevin vycházely.“ Z toho vyplývá, že Nejvyšší správní soud za závažnou podmínku pro povolení kácení dřevin jednoznačně stanovil také řízení o umístění stavby, a to právě proto, že ještě i v tomto řízení může dojít ke změně předpokladů pro kácení dřevin a rozsahu, ve kterém může být povoleno.

V projednávané věci stěžovatel uvádí, že není nutná změna územního plánu k realizaci jeho záměru. Otázka, zda je třeba změny územního plánu k realizaci záměru stěžovatele, však nebyla řešena ani ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem a podle Nejvyššího správního soudu není ani pro rozhodnutí ve věci podstatná. Postačí sám fakt, že v době rozhodování správního orgánu o žádosti stěžovatele o povolení kácení dřevin nebylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Nejvyšší správní soud se totiž v projednávané věci ztotožňuje se závěry již citovaného rozsudku č. j. 4 As 20/2008 - 84, z něhož vyplývá, že „V návaznosti na změnu územního plánu bude moct proběhnout územní řízení, ve kterém se zcela jednoznačně vymezí rozsah a situování stavby, čímž bude poprvé najisto postaveno, které dřeviny by při realizaci stavby musely být pokáceny.“ V projednávané věci tak správní orgány rozhodovaly vlastně za situace, kdy nemohlo být postaveno na jisto, které dřeviny bude třeba k realizaci záměru stěžovatele vykácet. Jen na okraj lze připomenout, že žalobce samotné tvrzení o souladu stavebního záměru stěžovatele s územním plánem relativizuje tvrzením, že z námitek proti umístění stavby vyplývá, že záměr stěžovatele v souladu s územním plánem není. S ohledem na shora uvedenou argumentaci a předmět tohoto řízení se však Nejvyšší správní soud dále touto otázkou nezabýval.

Nelze se ztotožnit s argumentací stěžovatele, že je pouze na jeho vůli, zda nejprve požádá o vydání povolení ke kácení, poté přizpůsobí vydanému povolení žádost o umístění stavby a pokud by z rozhodnutí o umístění stavby vyplynula potřeba pokácet jiné dřeviny, bude opět na něm, aby si požádal o nové povolení ke kácení. Takový postup by totiž nemohl čelit situaci, ve které by stavebníkovi bylo vydáno rozhodnutí o povolení kácení za nejasných podmínek (změnitelných v následujícím územním řízení o umístění stavby, např. v důsledku přesné polohy umístění stavby). Pokud by pak k takové změně podmínek v řízení o umístění stavby došlo a tím by vyšla najevo potřeba pokácet jiné dřeviny, mohl by si samozřejmě stavebník požádat o povolení k pokácení dalších dřevin. Tím by mohl být založen značně nežádoucí stav, neboť stavebník by mohl disponovat dvěma pravomocnými povoleními ke kácení dřevin. Rozhodně

není možné vyloučit, že dříve vydané povolení by se mohlo vztahovat i na dřeviny, které v důsledku změny polohy zamýšlené stavby na pozemku by již nově se stavbou nebyly v kolizi a proto by jejich kácení nebylo ani nezbytné. Stavebník by tak mohl fakticky získat oprávnění k zásahu ve větším rozsahu, než jaký odpovídá plánované výstavbě. Smysl posuzování souladu podmínek ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny by tak byl značně relativizován a oslaben.

Právě v tom spočívá klíčový aspekt posuzované problematiky. Ochranu životního prostředí, již je nepochybně třeba věnovat zvýšenou pozornost, nelze opomíjet právě v případech, kdy k zásahu může docházet zcela zbytečně nebo ve větším rozsahu, než je odůvodněné jiným opodstatněným zájmem. Současně nelze přehlédnout, že realizace takových zásahů (pokácení dřevin) představují většinou nevratný krok a splnění podmínek pro ně je proto třeba ověřovat ještě pečlivěji. Nejvyšší správní soud, vědom si určitého názorového rozptylu v pohledu na tuto problematiku, zdůrazňuje, že respektovat tyto principy by nemělo ve většině konkrétních případů působit relevantní problémy žádnému ze subjektů zúčastněných v procesu územních a stavebních řízení a činností ve všech jejich fázích a souvislostech. Zdůraznění principu ochrany přírody podle přesných logických pravidel nikterak neomezuje ani individuální podnikatelské záměry soukromých investorů staveb, neboť z hlediska naplnění jejich podnikatelského záměru je obvykle vcelku lhostejné, zda povolení ke kácení dřevin bude vydáno před nebo po rozhodnutí o umístění stavby, nejspíš právě druhý případ bude, v případě zásahu vůči omezené skupině dřevin, pro ně výhodnější tím, že odstraní rizika dalších komplikací s řízením o povolení kácení dřevin, vyvolaných případnými změnami stavební dokumentace a třeba kolizí s předcházejícím povolením ke kácení. Z hlediska ochrany přírody to však bezvýznamné není a správní orgány působící na tomto úseku by to jistě mohly vnímat stejně.

Na uvedené argumentaci by nic nezměnila ani podmínka zahrnutá v povolení ke kácení dřevin, že ke kácení může dojít až po právní moci stavebního povolení. Ostatně také v již citovaném rozsudku č. j. 4 As 20/2008 - 84, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[z]ávažný důvod pro pokácení dřevin musí existovat již v okamžiku vydání rozhodnutí o povolení pokácení dřevin a nemůže být suplován podmínkou určující termín pro samotnou realizaci kácení dřevin“. Od tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že v citovaném rozhodnutí se také uvádí: „Podmínka, že kácení lze realizovat až v těsné návaznosti na zahájení stavebních prací souvisejících s výstavbou prodejny PLUS, byla nadto formulována velmi vágně a zahájení kácení dřevin mělo být vázáno spíše na právní moc stavebního povolení.“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu se však jedná pouze o vytknutí další vady správního rozhodnutí, týkající se určitosti formulace podmínky určující dobu, kdy lze začít s kácením dřevin. Tato výtku nijak nepopírá předchozí závěr Nejvyššího správního soudu. Jde o to, že také pokud bude rozhodnutí o kácení dřevin vydáno až na základě rozhodnutí o umístění stavby, bude třeba stanovit termín, kdy lze s kácením dřevin začít a tímto termínem by měl být okamžik právní moci stavebního povolení.

Žalovaný zdůrazňoval, že judikatura správních soudů je nedůvodně rozdílná v nahlížení na povolování výjimek podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, které podle judikatury musí být vydávány před rozhodnutím o umístění stavby. Nejvyšší správní soud ovšem takové pochybnosti nesdílí. Výjimka podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny se z povahy věci bude zpravidla týkat určitého území jako celku, čímž je implikována předběžná potřeba odlišného obecnějšího stupně územně plánovací dokumentace. Naproti tomu povolení ke kácení dřevin se týká konkrétních dřevin, jež jsou v rozhodnutí specifikovány. Proto je nutné (jak již bylo zdůvodněno výše), aby bylo před vydáním povolení ke kácení dřevin najisto postaveno (podle rozhodnutí o umístění stavby), u kterých dřevin je dán důvod pro kácení spočívající v jejich kolizi s jednoznačně definovanou stavbou. Nejedná se tedy o dvojí výklad téže situace, jak se mylně domnívá žalovaný.

pokračování

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svůj rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, podle kterého: „*ustanovení § 8 odst. 1 věty druhé zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování, zda povolí kácení dřevin, správní uvážení. správní orgán má tedy určitý prostor pro vlastní úvahu a tuto skutečnost musí správní soudy respektovat. Dané ustanovení však zároveň stanoví meze takové úvahy. Pro povolení kácení dřevin musí existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody tak musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam těchto dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil.*“ Pokud tedy městský soud dospěl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu k závěru, že závažný důvod k pokácení dřevin nemůže být z logiky věci spatřován v záměru k výstavbě za situace, kdy na stavbu ještě nebylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby, pouze tím přispěl k vyjasnění meze správního uvážení orgánu ochrany přírody, což Nejvyšší správní soud považuje za rozumně a přijatelně vyjádřený vztah k tomuto správnímu uvážení.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že Ministerstvo životního prostředí ve sdělení ze dne 30. 12. 2009, č. j. 90779/ENV/09 zastává názor, že vydání rozhodnutí o povolení kácení dřevin musí předcházet vydání územního rozhodnutí a je podkladem pro územní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však nemůže přehlédnout ani zjevnou kolizi tohoto názoru s citovanou stabilizovanou judikaturou. Soud, který obecně není názorem správního orgánu vázán, musí zvolit takový přístup, který odpovídá smyslu relevantní právní regulace a konkrétním aspektům posuzované věci. Tomu citovaná judikatura odpovídá, takže Městský soud s odkazem na ni postupoval správně. Uvedený názorový rozptyl nelze vnímat jako konflikt stejně závazných odlišných výkladů stejné problematiky, jak chybně dovozuje stěžovatel. Z různých názorů na určitou problematiku zvolil městský soud ten, který odpovídá teleologickému výkladu právní úpravy a rovněž konkrétním podmínkám posuzované věci.

Stěžovatel dále namítal, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 20/2008 - 84, byl názor ohledně vztahu územního rozhodnutí a posuzování existence závažného důvodu pro kácení dřevin vysloven pouze „na okraj“ a nejde tak o závazný právní názor. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento názor je součástí právní věty publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Navíc ani z kontextu odůvodnění citovaného rozsudku nelze dovodit, že by se jednalo pouze o názor vyslovený *obiter dictum*, naopak se jedná jednu z nosných částí odůvodnění rozsudku. Nejvyšší správní soud sice v tomto případě primárně shledal napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelným, avšak k otázce existence závažného důvodu se jasně vyjádřil a jím vyslovený názor tak byl závazný pro krajský soud.

Úvaha, že vydáním povolení ke kácení dřevin před vydáním rozhodnutí o umístění stavby by bylo možné obejít § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, nesměruje proti nosným důvodům rozhodnutí městského soudu a, bez ohledu na její pravdivost, je bezvýznamná.

Stěžovatel poukazuje na to, že zástupce žalobce zastupuje ve stavebním řízení též majitelku bytu v sousedním domě, která podala námitky v územním řízení. Z obsahu žaloby vyplývá, že v projednávané věci žalobce zcela jistě uplatňoval jen námitky související s ochranou přírody a krajiny, byly věcné a směřovaly proti vadám správního rozhodnutí napadeného žalobou. Kromě toho nelze přehlédnout, účastníkem řízení je žalobce a nikoli jeho právní zástupce, který v dané věci působí jako profesionál. Smyslem jeho výdělečné činnosti je zastupovat klienty a popsaný případ se z této definice ničím nevymyká. Nejvyšší správní soud proto rozhodně nesdílí názor stěžovatele, že by v projednávané věci žalobce používal „nezákonné obstrukce“.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) nebyly v projednávané věci dány. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Při úvaze o náhradě nákladů řízení vycházel Nejvyšší správní soud z premisy, že v tomto řízení nejsou účastníky pouze žalobce a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i osoba zúčastněná na řízení Troja Real a. s. (stěžovatel), neboť z jejího podnětu je toto řízení vedeno (podala kasační stížnost). Z tohoto důvodu proto bylo nutno i vůči stěžovateli rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle obecného principu procesní úspěšnosti (§ 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Kasační stížností se stěžovatel neúspěšně domáhal zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobci a žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, naopak je povinen nahradit náklady řízení procesně úspěšnému žalobci.

Žalobce, který byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, vyčíslil náklady řízení částkou 4.114 Kč s tím, že požadoval náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč, paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč a náhradu za DPH (potvrzení, že je plátcem DPH je založeno na čl. 13 spisu městského soudu). Tvzení žalobce o provedeném úkonu právní služby odpovídá obsahu spisu a vyčíslení nákladů řízení odpovídá advokátnímu tarifu (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 6 odst. 1 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Po navýšení o 21% DPH tedy činí náklady řízení žalobce celkem 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobci zaplatit k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Nejvyšší správní soud uložil s ohledem na výše uvedené osobě zúčastněné na řízení (stěžovateli) a žalovanému, aby zaplatili žalobci na náhradě nákladů řízení každý 2.057 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu